

Нурединъ съ мъжа се съгласи на това предложение и отиде да доведе камитѣ. Следъ малко тѣ тръгнаха. Вървѣха, вървѣха и достигнаха до една долина, която постепенно се стѣсняваше. Когато достигнаха до най-тѣсното мѣсто, дервишътъ се обърна и каза:

— Тука ще спремъ. Накарай камитѣ да легнатъ, та по-лесно да ги натоваримъ.

Нурединъ изпълни заповѣдта.. Камитѣ си налѣгаха една до друга, а дервишътъ започна да събира разни трѣви. После той ги натрупа на купъ, запали ги и произнесе нѣкакви таинствени думи, обърнатъ къмъ високата скала.

Въ мигъ скалата се разпука и въ дъното ѝ блѣсна вълшебенъ дворецъ, обсипанъ съ самосвѣтящи камъни: сини, червени, зелени, бѣли и морави.

Нурединъ извика отъ смайване и се хвърли къмъ пещерата. Съ трѣскава бързина той започна да граби отъ първата купчина и да носи къмъ първата камила. Следъ това натовари и втората и после заедно съ дервиша — останалитѣ седемдесетъ и осемъ камили.

Когато всички човали, мѣхове и торби бѣха вече натѣпкани, дервишътъ пакъ набра трѣви и разни билки, пакъ ги запали, и при таинственитѣ думи скалата се затвори отново.

Тогавя тѣ раздѣлиха камитѣ на две. Следъ това се простиха приятелски и тръгнаха. Единиятъ къмъ изтокъ, другиятъ — къмъ западъ.

Но, не изминали и стотина крачки, Нурединъ се спрѣ. Стана му мъчно за неговитѣ камили, които отнесоха половината съкровище.

— Защо е на онзи окжсанъ дервишъ толкова много богатство? — помисли си той и, като спрѣ кервана, върна се назадъ и почна да вика съ всички сили. Дервишътъ се обърна. Спрѣ и той.

— Братко — каза му Нурединъ — защо ти сж на тебе толкова много камили? Мъчно ще се разпращашъ съ тѣхъ. Дай ми още нѣколко.

— Ти си правъ до нѣкжде, — отговори дервишътъ. — Ако искашъ, вземи си десетъ.

Нурединъ избра десетъ отъ най-хубавитѣ камили